

Boadella, el Papa cometa

Tímid i humil, però inaturable com el *Papa breu* o *cometa*, Joan Pau I, el director de teatre Albert Boadella es pronuncia a la plaça del Mercat de les Flors, entre bastidors de *Columbi Lapsus*, dient, com ell, que Déu no és solament pare-sinó també *mamma*.

Portar el braç en cabestrell, i allotjar-se al Rívoli, davant per davant del Poliorama, no és una boutade intencionada, suposo...?

—No, no... Nosaltres també vam patir un accident, de cotxe. I també vam haver de fer algun canvi en el programa. Però no, no hi té res a veure.

—¿Vostè no esgota la seva capacitat de crítica? ¿Vol dir que li fan cas en el fons?

—El problema és que patim un desequilibri exagerat. La gent, la societat, no exigeix als polítics com cal. Els francesos, això ho saben fer molt bé, són uns protestaires tremends, el francès és un home que protesta per sistema. Quan jo anava a l'escola de França sempre hi havia cinc comissions per a buscar les pessigolles al director, tot el dia, per detalls insignificants, però allò funcionava. I funcionava perquè hi ha una gent que tot el dia diuen el que pensen. ¿Quina oposició hi ha a Catalunya? No n'hi ha. El PSC no és una oposició. L'oposició d'aquest país fa riure. Però és que la gent també aguanta fins a l'inaguantable. Fixi's només en la comarca d'Osona, on hi ha Els Joglars, amb unes carreteres de tercer món, vergonyoses. Després de 23 anys i de les nostres protestes, n'han asfaltat un tros. Però encara queda un altre tros que és una desgràcia.

—¿Però aquesta actitud no pot fer-lo sentir-se sol en un últim moment? ¿En realitat la gent en general entén o es fa seves aquestes protestes?

—En teoria ara ja tenim la

«L'oposició d'aquest país fa riure».

DOMINI C. LABRER

llibertat de poder parlar, però tothom té er.cara la sensació que si parla, tindrà problemes. Es creen unes pors que, efectivament, jo mateix puc comprovar. Hi ha centenars de persones que em tocaran a l'esquena per dir-me "molt bé, que bé tot el que dius", però si jo els demanés, "veniu, afegiu-vos amb mi, fem tal cosa..." doncs, vindrien les excuses. Són moments de gran insolidaritat. No l'hem treballada ja ni des de l'escola, ni es preveu en els programes escolars. En part no volem saber ni el que passa al costat de casa. Però no tota la culpa és dels polítics. També nosaltres en tenim la nostra part.

—¿Què ha passat amb la sèrie Ya semos europeos que no hi ha excessives reaccions? ¿Pot ser que el terme europeu marqui encara un distanciament?

—Doncs, de tocar, toquem, ¡eh! La història és que totes maneres també vivim un moment de desapassionament. No hi ha defenses aferriades. Està bé que es dialogui, però també que hi hagi algun colp de tant en tant. Amb TVE ha passat que el poder cada dia és més sibil·lí i cada dia n'aprèn més. Per exemple, aquesta vegada m'han superat perfectament. I a pols, amb tota la gràcia. Vostè, Boadella, faci la sèrie de televisió, digui el que vulgui, no el censurarem en absolut. Aleshores, agafen la sèrie, la posen en un canal a l'hora estratègica que a l'altre canal fa mitja hora que ha començat la pel·lícula i ningú s'atreveix a canviar.

Les pel·lícules, a més, han augmentat de categoria i podem dir que gràcies a nosaltres. I aleshores et faciliten que passi el producte, però saben que hi ha molts milions d'espectadors potencials que es perden amb una programació de cinema que arrossega la majoria.

—Pot semblar que els catalans s'alterin per qualsevol cosa, i quan toquen altres maneres de fer, no passa res...

—És que la situació és molt diferent. Aquí la crispació es produeix perquè el nostre honorable president té una mania molt gran. Ell voldria passar a la història com Macià, o com Companys, però per a això s'ha d'afusellar o s'ha de ser el primer president de Catalunya, i jo crec que Pujol no és ni una cosa ni l'altra. Ell voldria una mica aquesta sacralització. Però ell

ha de pensar com a governant, i ha de saber que ha d'estar subjecte a l'amor dels uns i a la crítica dels altres. El nostre és un país que s'ha vist sovint reduït a petites coses... La Moreneta, Montserrat, el Barça, i ara últimament la Generalitat... Però hi ha gent que no ha superat aquestes petites coses.

—¿L'espectacle *Columbi Lapsus*, per a aquest 1990, porta algun projecte posterior nou dins el grup dels Joglars?

—Bé, *Columbi Lapsus* va de moment per a llarg. Però hi ha els projectes de televisió. Sèries més curtes, o d'aparició més fugaç, però més continuada, com per exemple cinc minuts diaris. Ara, esperem l'acord amb les televisions privades. Una televisió privada en principi no pot ser una sèrie com la d'ara, *Ya semos europeos*, per problemes estrictament de

pressupost, però sí que pot fer una incorporació dels Joglars amb coses puntuals sobre uns projectes determinats, per exemple, uns esquetxos sarcàstics sobre fets habituals i d'actualitat, vistes des de l'òptica dels Joglars, és clar. Això, a TVE, mentre hi hagi Solana, dubto que es pugui fer, però.

—¿No hi ha bona entesa amb el senyor Solana?

—Bé. Depèn. M'ha demanat com a assessor cultural. Es vol envoltar de gent. Quan va sentir a través del programa *La Luna* que li deia que més valia que el fessin ministre d'Agricultura, doncs, es va inquietar i va justificar-se dient que no era un censor i que no l'havia entès bé. Però, jo no estic per a assessories, i si vol anar a dinar un dia i que li expliqui el que pensi, molt bé, però res més.

—¿I les relacions amb TV3?

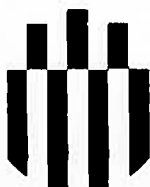
—Les no-relacions amb TV3, en tot cas... Aquest tema segueix pràcticament igual. TV3 té un amo. I qualsevol intent de vendre el teu producte de seguida passa pel filtre telefònic. És clar, si l'amo està molest perquè pensa que li has fet alguna cosa, no treballes. De totes maneres, a Girona, amb *Columbi Lapsus*, va venir Granados i va dir que li agradaria que Els Joglars poguessin polir aquesta situació de relació amb TV3...

—Quan li diuen que incideix sovint en el tema religiós, ¿què pensa?

—No podem oblidar que portem dos mil anys d'història religiosa. Que al Vaticà hi hagi un Papa o un altre influeix molt en la nostra societat. Però el tema religiós ja hi és en el teatre, el trobem en

**En dies tan assenyalats
volem
fer un punt i a part.
I enviar des de la nostra Caixa
a casa vostra
els millors desitjos de felicitat,**

**CAIXA CASTELLÓ
us desitja
BON NADAL
I punt.**

CAIXA D'ESTALVIS DE CASTELLO

«Amb TVE ha passat que el poder cada dia és més sibil·lí i cada dia n'aprèn més».

Valle-Inclán, o en Calderón, per exemple. I Els Joglars probablement hi tornaran a reincidir. No busquem que els bisbes es posin nerviosos. Em sembla que aquest espectacle el pot veure tothom i el poden veure tranquil·lament els cristians i els creients sense que se'n sentin ferits.

—*En aquesta reaparició a Barcelona, Els Joglars apareixen amb el subtítol de Teatre Nacional de Catalunya. ¿Vol dir això que el registre del nom porta implícites unes accions posteriors?*

—Hi ha reunions, fins i tot amb responsables de l'admi-

nistració, en aquest cas de l'Ajuntament de Barcelona, per a gestionar uns locals. Els que formen part del Teatre Nacional de Catalunya, els que fan teatre i es mouen necessiten també una infraestructura.

—*¿El seu no és un nom en exclusiva?*

—No, en absolut. S'hi ha adherit qui ha volgut. No és com l'altre Teatre Nacional, que sí que el faria servir en exclusivitat. Però va tenir el lapsus, no sé si el *columbi lapsus*, de no registrar el nom. De moment, naturalment, s'ha pres amb sentit de

l'humor, però ja veurem què passarà quan el nostre Teatre Nacional de Catalunya es mogui, sigui demanat i vagi fora de Catalunya amb aquesta condició. Jo penso que grups com els Comediants, la Cubana, la Fura i molts altres representen l'autèntic Teatre Nacional de Catalunya.

—*¿Algun motiu per joglaritzar amb el Papa?*

—Sí. Un Papa, Joan Pau I. Que no té res a veure amb el que tenim ara, que és un gran actor, un *showman*, un professional de qui sempre he dit que m'agradaria tenir

als Joglars. Però Joan Pau I va ser un home senzill, còndid, de trenta-tres dies curts, que ha quedat en la incògnita. De segur que se'l va voler assassinar. Però també de segur que es va voler morir ell. I al Vaticà no es pot dimidir. Només hi ha la mort.

I científicament, quan algú es vol morir, es mor. Joan Pau I no en tenia prou a fer de Sant Pare, sinó que feia de Sant Papa, convençut que Déu no és solament pare sinó també *mamma*. I ho deia així des del Vaticà.

Andreu Sotorra